

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1755/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из породичних односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Филиповић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Атанацковић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 333/20 од 10.09.2020. године, на седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 333/20 од 10.09.2020. године.

Образложење

Основни суд у Смедереву, пресудом П2н 43/18 од 02.10.2019. године, одредио је меру заштите од насиља у породици, тако што је забранио туженима да се приближавају тужиљи на удаљеност мањој од два метра и забранио им свако даље узнемиравање тужиље (став први изреке). Одредио је меру заштите од насиља у породици, тако што је забранио тужиљи да се приближава туженој ВВ на удаљеност мањој од два метра и забранио јој и свако даље узнемиравање тужене (став други изреке). Одлучио је да ће изречене мере заштите од насиља у породици важити годину дана од дана правноснажности пресуде и да могу бити продужене ако не престану разлози због којих су изречене (став трећи изреке). Одбио је предлог за одређивање привремене мере, којом је тужилца тражила да се забрани туженима узнемиравање тужиље, које би подразумевало забрану уласка тужених у кућу тужиље кроз врата која се налазе према дворишту, боравак у кући, вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање (став четврти изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став пети изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж2 333/20 од 10.09.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужених и потврдио пресуду Основног суда у Смедереву П2 43/18 од 02.10.2019. године, у ставу првом, трећем и петом изреке (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужених није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Наводима ревизије у погледу учињене битне повреде одредаба парничног поступка се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, међу парничним странкама се воде бројни прекршајни поступци и у основи сукоба су нерешени имовинскоправни односи. Тужени ББ је брат тужиље АА, а тужена ВВ је супруга туженог ББ. Дана 23.07.2018. године, тужена ВВ је искористила прилику када су врата била отворена према дворишном делу куће у којем живи тужиља, ушла у кућу, села за трпезаријски сто и позвала туженог ББ, јела воће на које је наишла и разбацивала отпатке по кући и вређала тужиљу. Током првостепеног поступка, тужиља је признала да је туженој ВВ упутила речи: „Шта ћеш ту ђубре једно?“ и „На чијој столици седиш, барабо једна?“ (наведене изјаве тужиље и тужене ВВ могле су се чути на аудио снимку који је првостепени суд преслушао у овом поступку). Центар за социјални рад је ради одлучивања о мерама насиља, дао мишљење, да се тужиљи и туженима одреди мера заштите од насиља у породици и то забрана узнемиравања, контактирања и комуницирања, као и забрана приближавања на удаљености мањој од 30 метара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овога суда, правилно је одређена мера заштите од насиља у породици, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде (став први и трећи изреке), због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наиме, правилан је закључак да у радњама тужених има обележја насиља у породици у смислу члана 197. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05, 72/11, 6/15), зато што је описаним понашањем тужених према тужиљи било угрожено душевно здравље и спокојство тужиље, због чега је правилно одређена мера заштите од насиља у породици у смислу члана 198. Породичног закона.

Исто тако, нису од утицаја на другачију одлуку овог суда ни наводи ревизије којима се указује на исказ сведока ГГ, да се у конкретној ситуацији за насиље сматра понашање које не представља насиље и да тужени ББ није био у кући, нити је рекао иједну реч тужиљи, с обзиром на утврђено чињенично стање, између осталог да се међу парничним странкама воде бројни прекршајни поступци и да је основ сукоба нерешен имовинскоправни однос, предлог Центра да се туженима и тужиљи одреди мера заштите од насиља у породици и то мера забрана узнемиравања, контактирања и комуницирања, као и забрана приближавања на удаљености мањој од 30 метара, а све у циљу даљег спречавања насиља у породици, односно оног понашања којим би било угрожено душевно здравље и спокојство.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужених и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Правилна је одлука о трошковима поступка, донета на основу члана 207. Породичног закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**